

ELÉGEDETT MOSOLY

Pecznyík Pál

Jézus mennyit szenvedett, midőn a földre jött,
Ő a Szent, büntelen, lázadó népe közt.
Köztük, értük szenvedt, míg itt a földön élt,
ismert szomszóságot, jól ismert éhezést.
Szánalommal nézett a sok éhezőre,
Ő előre tudta: mit tervezett véle.
Gyakran találkozott éhezéssel, bajjal,
ezreket tartott jól, kenyérrel és hallal.
Azóta sem lett szebb, az élet menete,
egyre több embernek, ma sincsen kenyere!
Milliókat költünk hiábavalókra,
s közömbösen nézünk, sírba fordulókra.
Az irgalmas Isten, irgalmazzon nekünk,
éhesnek kenyeret, nyújthasson a kezünk.
Százvezrek éhesen ébrednek föl reggel,
s ki nem bírja tovább, másnapra föl se kel.
Pedig a Teremtő, bőven ad élelmet,
senki ne ismerje, földön az éhséget!
Szemléletváltásra, volna szükség itten,
önzésbe Sátán vitt, s nem Atyánk az Isten!
Ha gonosz önzésünk, szeretetté válna,
cselekvést öltene, szívünkben a hála.
Hű Teremtőnk iránt, aki szeret minket,
Ő változtatná meg, önző szíveinket.
Nem volna háború, nem folyna annyi vér,
nem volna éhező, bőven volna kenyér.
De ez, ma még álom, nő a bűn hatalma,
amíg le nem győzi, Megváltónk uralma!
Akkor nem lesz éhség, sehol a világon,
s elégedett mosoly fakad, minden szájon.

Pecznyík Pál
Celldömölk
2009. I. 2.